

— Свѣтътъ си испотроши... Та това възстание ли бѣше! То бѣше резилликъ... И ние, дърти магарета, се полъгахме още... Да даватъ отвѣтъ на Бога ония, които помамахъ народа. Кога не било уредено, защо си не-налѣгахъ парцалитѣ?

Огняновъ слушаше мълчаливо тия патяквания и клетви. Това го огорчаваше, но той се не сърдѣше. Тѣ бѣхъ, ако не съвсѣмъ прави, то твърдѣ естественни въ устата на тия разорени люде... Той самъ неведнѣжъ въ душата си бѣ укорявалъ народа, както тѣ укорявахъ водителитѣ му. Печални и логически послѣдствия на неуспѣха.

— А бе какво сте се раскиснѣли, та се плачете, като че Богъ знае, какво е станжло... Отъ Богъ и отъ света Богородица така било писано... та ако Клисура загинѣ нѣма да заGINE Болгарията я! помжчи се да ги утѣши Боримечката.

— Бай Иване, какво е булката? кждѣ ѣ отпрати? попита Бойчо.

— Стайка ли? майка ѣ... оцѣлѣ тя... заведохъ ѣ на Алтжнова, а отъ тамъ на..., а бе забравихъ да ти кажъ, каква работа станж съ даскалицата!

Огняновъ потръпнѣ при тия думи. Той чувствуваше какво е станжло съ Рада, но се боеше да узнае сега и отъ другога ужасната истина. Той бѣ видѣлъ прѣзъ нощта струпванието на Радиното жилище, и пламлящитѣ съсинни на кѣщата, подъ които бѣ затрупана дѣвойката, ако по-рано още не е турила край на живота си... Късно бѣше, когато той поиска да ѣ избави... И тая мисль, като страшенъ товаръ тежеше на душата му. Послѣ, и друго чувство, за което той не искаше да си дава отчетъ, размиряваше душата му и ѣ тревожеше мжчително.

— На косъмъ бѣ остало да заGINE хубавата дѣвойка...

— Какъ, жива ли е? извика Бойчо.

— Жива, жива, даскале... ама да не бѣше Бори-мечката...